Mizah

Rus — Halinize dua edin, hiç olmazsa sizin tutunacak kuvvetli bir yeriniz var!

GÜLLER - DİKENLER

DEĞİŞEN KALBLER

Londradan gelen bir telgrafta bir Rus profesörünün keşfettiği bir usulle hayvanların kalblerini değiştirmeğe muvaffak olduğu söyleniyor.

Hayvanların kalblerini değiştirmeğe muvaffak olunca «Söz söyliyen ve hayatta daima münasebetsizlikler yapan» bir hayvandan başka bir şey olmıyan insanların da kalblerini değiştirmemeğe bir sebep tasavvur etmiyorum.

Rus âlimi paçaları yahut kolları sıvamalı ve bütün hüner ve irfanını kullanarak evvelâ Stalinin kalbini değiştirmelidir. Sovyet diktatörünün sert yüreğinin yerine daha yumuşak, daha merhametli, daha hüzne müsait bir kalb koymalı. O zaman belki dünyanın gidişatı biraz düzelir.

Fakat... Acaba Stalin böyle bir ameliyeye razı olacak mı?

Alimallah bundan haberi olursa kendi kalbi değişmeden profesör kalıbı değiştirir!

BİR ÖKÜZ HİKÂYESİ

Tarihte bir Öküz Mehmet Paşa vardır. Bu adam gayet aklı başında, hamiyetli bir zatmış. 93 seferinde olacak, bir gün çadırında bazı erkân-ı-harplerle müşavere ederlerken ordunun iaşe levazımından bir öküz nasılsa kurtulmuş; döne dolaşa çadırın kapısından içeri girmiş... O tatlı nazarlariyle şöyle bir bakınmış ondan sonra (möööl) diye böğürmüş. Paşanın adının «Öküz Mehmet Paşa» olması ve o esnada öküzün çadıra girmesi, oradakilere bir kahkaha koparmış. Mehmet Paşa anlamış...

— Arkadaşlar! demiş. Şu öküzün ne dediğini anladınız mı?

Genç bir erkân-ı-harb:

— Anlamadık efendim, demiş. Biz öküzün dilini bilmeyiz.

— Hah! Tamam. Ben Öküz Mehmet Paşa olduğum için öküzceyi bilirim. Hayvan evvelâ bana baktı, sonra sizlere baktı ve bana dedi ki: «Sen bizim cinsimizden mübarek bir hayvan olduğun halde bu eşeklerin arasında işin ne?»

İMAR DEDİĞİN BÖYLE OLUR

Geçen gün Yeni Sabahta bir fıkra vardı: İstanbulun en güzel manzaralı yerlerinden biri olan Pendik koyundaki Pavli adasını vebalı sığırlara tahsis ediyorlarmış. Bu ada eskidenberi bir mesire yeri olarak tanınmıştır. Bu güzel adaya hakikaten sığır koymağa karar verildiyse oraya evvelâ bunu düşünen iki ayaklı öküzleri göndermeli.

Estağfurullah! Öküze karşı haksızlık ettim... Bu munis, faydalı hayvan böyle şey düşünemez... Kafasında bunun gibi bir fikre yer veren bir mahlûku nasıl öküze benzetirim... Bütün öküzlere tarziye veriyorum.

BLÖF

Sovyet murahhası Vişinski'nin gazetelerde silâhlanma, yahut silâhı bırakma bahsinde bir sözünü okudum; Rus diplomatı «Rusyanın silâhlarının ne olduğunu söyliyeceğim.» dedikten sonra «Blöf yapmıyacağım!» diyor. Nasıl blöfsüz poker olmazsa blöfsüz politika da olmaz sanırım. Sonra bir poker partisinde «Ben bu oyunu blöfsüz oynıyacağım.» demek «Blöf yapacağım.» manasına gelmez mi?

Hele peyk devletlerin içinde bir de Romanyanın Hariciye Nazırı Anna Poker olursa...

BLÖFE KARŞI...

Vişinski'nin lâfına karşı İspanya Devlet Reisi Frankonun ki hiç blöf değil. Franko: «Komşularımdan biri tecavüze uğradığı takdirde İspanya, müteca viz memlekete karşı harbedecektir.» dedi. İspanyanın komşuları yoktur. Portekizi saymazsak tek komşusu Fransadır. O Fransa ki vaktiyle Frankoya karşı harbeden solculara azami yerdım etmişti.

İnsan ne oldum dememeli, ne olacağım demeli... Tevekkeli dünyanın adını eskiler (çarh) koymamışlar. Çarh! Sade çarh değil, dönekliğinden ve fırıldaklığından kinaye olarak hem de Çarh-ı-Felek!

SULH PERİSİ

Dünyanın hali yine karmakarışık... Çeke çeke nihayet Avrupayı Doğu ve Batı diye ikiye böldüler. Batı malûm... Doğu da malûm ama bir türlü söylenemiyor. Fakat bütün bu yutkunmalarda Birleşik Milletlerin dosyalarında sürünen sulh perisinin sıhhatçe durumu günden güne kötüleşiyor. Herkes «Tahlisine yok mu bir duacı?» diye çırpınıp duruyor.

Bu hastayı kurtarmak için zavallıyı yine ameliyat masasına mı yatıracaklar? Kim bilir. Belki usta bir cerrahın eline düşerse kurtulur. Malûm a... Çıkmadık canda ümit vardır, derler.

BLÖF HİKÂYESİ

Sovyet murahhasının sözü bana bir blöf hikâyesi hatırlattı:

Avrupa ile Amerika arasında işliyen vapurların birinde biri yahudi olmak üzere dört kişi poker oynuyorlar. Oyunculardan beli tabancalı bir kovboy bozması da boyuna kaybediyor; nihayet varını yoğunu çıkarır, ortaya atar. Kâğıtlar dağılır. Biri açar; öteki arttırır; «resfim!» diye herkes önündeki parayı sürer. Amerikalının elinde dört papas olduğu için herif zararı çıkartacağım diye memnun. Halbuki oyuncuların birinde dört birli, yahudide ise pokerin en yüksek kâğıdı olan renkten sıra var....

Kayıplı yanındakine:

— Bende dört papaz var, sende ne var?

— Ben kazanırım, çünkü bende dört as var!

Bunu işiten Amerikalı belinden tabancayı çeker, «dan!» diye kazanacak olanı vurur, devirir. Öndan sonra yahudiye döner:

— Sende ne var?

Yahudi, hemen kâğıtları karıştırır:

—Ben blöf yaptım!

EMİR VAR... YASAKTIR!

Siyaset âleminin seyyâh-ı hûşyârı, zemanenin Evliya Çelebisi Celâl Bayar, Düzce ve Boluya nutuk söylemeğe giderken jandarmalar, otomobillerden ve dükkânlardan bayrakları kaldırtmışlar. Sebep de şu: «Emir var... Yasaktır!» Bunu yazan gazete Düzcede bir korucunun halka: «Rey sandıklarının başına gitmeyiniz!» yolundaki propagandasını şiddetle tenkit ediyor.

Jandarma parti mücadelelerine hâlâ burnunu sokarsa, vatandaş sandığın başına gitsin de ne yapsın? İşin içinde: «Emir var... Yasaktır!» olduktan sonra bu memlekette demokrasi, ağızdan ağıza nakledilen tatlı bir rüyadan ibaret kalmağa mahkûmdur

DENTOSİL

DİŞ MACUNU

DİŞLERİ ÇÜRÜMEKTEN KORUR

SALON

Son çıkan yirmi dördüncü sayısı ile birinci cildini bitiren SALON'u mutlaka alınız. SALON'a kimlerin yazı yazdığını görecek, SALON da en nefis ve en edebî yazıları bulacaksınız.

SALON

Kibarlık ve kültür bakımından Türkiyenin biricik aile, salon ve edebî mecmuasıdır.

Sayı 120 — Cilt: 5. FİATI 25 KURUŞTUR. 22 Ekim 1948

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Netice

ARA seçimlerin neticesi gazetelerde okundu. İştirak nisbeti halkın seçimlere karşı olan alâkasızlığını bütün vuzuhiyle gösteriyor. «Seçimlerde emniyet» in mevcut olduğunu bütün varlığiyle iddia eden iktidar partisi bu kanaati halka telkin edemedi. Türk milleti bu kanunla seçim hakkının korunabileceğine - zorla değil ya - inanmıyor vesselâm. O kadar ki seçimin akabinde hemen dedikodular aldı yürüdü. Meselâ rivayete göre bazı yerde sandığa 38 rey atmışlar, tasniftc sandıktan 153 rey çıkmış.

Terzinin biri müşterilerine kostüm keserken mutlaka kumaştan bir parça keser, aşırırmış. Bir gece rüyasında mahkemeye çekiliyor, suçlu görülüyor. Bunun üzerine hâkimler, emir veriyorlar; ortaya muhtelif parçalardan vücude getirilmiş kocaman bir bayrak getiriyorlar:

— İşte... diyorlar. Şu bayrağı görüyor musun? Bu bayrak bütün senin çaldığın kumaşlardan yapılmıştır.

Terzi kan ter içinde uyanıyor ve bir müddet bu rüyanın tesirinden kurtulamıyor. Ertesi günü çırağına:

— Oğlum, diyor, ben kumaş keserken şayet el alışkanlığı ile makası yürütürsem bana «Bayrak!» diye bağır...

Bir kaç gün geçer.. Bir gün çırak bakar ki ustası makası yürütüyor. Hemen vazifesini yapar:

— Usta!... Bayrak!

Terzi kumaşa bakar. Sonra çırağına:

— Evlât! der, ben sırtıma yükletilen bayrağa baktım. Bu kumaş eksikti... Bırakalım bir de bu çeşitten bulunsun!

MİZAHÇI

SEÇİM YARIŞINDA :

C. H. P. — Birinci geldim!

Bir namzedin Beyannamesi

Yazan: Refi' Cevad Ulunay

(Son seçimler dolayısiyle duvarlara yapıştırılan ilânlardan)

Sayın yurddaş!

Bir kaç güne kadar vazifen seni sandık başına davet ediyor. Oraya gidecek ve elindeki oy puslasını sandığın deliğinden içeriye bırakacaksın.. Fakat acaba bu hareketin sana nelere mal olacağını hesap ettin mi? Bu oy puslasının seni nasıl bir mahrumiyet içinde çırpındıracağını yahut seni nasıl bir refah ve sadet havası içinde yaşatacağını düşündün mü?

Gözünü aç! Aklını başına al!. Elindeki oy puslası değil, senin dibi delik hayat tekneni mesut limanlara sevkedecek olan gemici puslasıdır. Bununla (rota) nı ayarla... Ona göre davran.

Yurddaş!

Puslan seni bana göndermelidir. Oyuna gelmek istemezsen oyunu bana vermelisin. Memleketi huzur, sükûn ve refaha eriştirmek için gayet esaslı bir program hazırlamışımdır. Ne ararsan bende bulacaksın. Bir fikir edinmen için sana bazı tasavvurlarımı söyliyeyim:

Ev sahibi isen kiraları arttıracağım ve kiracıları kapı dışarı attıracağım... Evini istediğine kiraya vereceksin. Tanzifat, tenvirat, ve bütün vergiler kiracıya ait olacaktır.

Kiracı isen, kiraları indireceğim. Ev sahiplerinin hiç bir isteği yapılmıyacaktır. On sene bir evde oturan ve kirasının yüzde beşini ödeyen kiracıya ev sahibi on sene sonra evin tapusunu verecek ve kendi de kiracı olarak bir eve yerleşecek... Bu suretle daimî bir «Hibe» ve «Ferağ» muamelesi yürütülecektir.

Memurlar, vazifelerine istedikleri zaman gireceklerdir. Nakil vasıtaları memurlardan para almıyacak, bilâkis otobüse, tramvaya inip binme masrafı olarak kendilerine her gün bir lira «Kademiye» verilecektir.

Vergiler mecburi değil ihtiyaridir. Canı istiyen Hazineye muavenet kabilinden vergi verir. Paraya ihtiyacı olan yahut maliye şubesinde tahakkuk memuruna öfkelenenler o ana kadar yatırmış oldukları parayı geri alabilirler.

İstanbulun bütün boş arsalarında birer apartıman yapılacak ve daireler reylerini bana verenlere tahsis edilecek, onlardan on sene kira alınmıyacaktır. Ayrıca programıma taraftar olanlara birer Cip otomobil hediye edilecektir.

Tahsil mecburi değildir. Çakmak tâbir edilen sınıfta kalmak yoktur: Vakti oldukça bir sene bir sınıfa devam etmek öğrenciye daha yüksek sınıfa geçmeğe hak verir; tahsil yaşa göre devam eder: Meselâ on sekiz yaşında mektebe giren iki sene sonra istediği şubeden diploma alır; bu diplomalar talebe arasında değiştirilebilir.

Reylerini bana verecek kadınlara her gün birer naylon çorap temin edilmiş ve istedikleri terzide kendilerine birer hesabı cari açılmıştır. Sandık başlarına gelen bayanlara ayrıca birer çiklet taktim edilecektir.

Programımızın en mühim kısmı emeklilere aittir. Oylarını bana verecek emeklilerin tahsisatı derhal yükseltilecek, memuriyetlerinin şimdiki halde getirdiği maaş miktarına iblâğ edilecektir.

Memleketimizde daimi bir ekmek buhranının mevcut olduğu hepimizce malûmdur. Bunu önlemek üzere halka ekmek ve francala yerine pandispanya tevziini düşündüm. Bu suretle halk ekmek sıkıntısından kurtulmuş olacaktır..

Suya gelince: Devasa himmetlerle Kızılırmak, Sakarya, Dicle ve Fırat gibi nehirler büyük kanallar ve tünel cesametinde borularla yurdun her tarafında dolaştırılacak, her köyden, kasabadan, şehirden değil, hattâ evlerden geçirilerek halkı suya kandırmak çaresi temin edilecektir.

Lisan meselesi ise daha radikal şekilde halledilecektir. Malûm olduğu üzere zamanımızda yurddaşlar arasında bir lisanla görüşmek, anlaşmak imkânı kalmamıştır. Bunu daha salim bir tarzda ıslah eylemek için lisanı büsbütün kaldırmak ciheti daha pratik bir çare olarak kabul edilmiştir. O halde lisanı özleştirmek gayreti daha ileriye götürülerek dilimiz «Yemek, içmek, gel, git» ten ibaret olmak üzere dört kelimeye inhisar edilmiştir. Bunun haricinde ifade edilecek fiiller işaretlerle eda edilecektir.

Bilhassa programımın bu kısmı memlekette ilmi kolaylaştırmak gayesiyle tanzim edilmiştir.

İşte sayın yurddaş! Sana öyle bir program arzediyorum ki bunun tamamen tatbiki seni hak ettiğin huzur ve refaha kavuşturacaktır.

Ama diyeceksin ki: «Bu derece büyük ve geniş bir taahhüdü nasıl yerine getireceksin?» Orasını karıştırma. O, benim bileceğim iştir. Sen yalnız oyunu ver... Üst tarafına karışma.

Azat Buzat... Sandık başında beni gözet!

İmza

Lüpe Konaroğlu

— Baba bu yolu tutturdun, götürüyon, söyle de ben de anlayam, nereye gediyoz?
— Gorkma oğlum, iktidar partisi değilim!

— Halk Partisi seçim imtihanında çaktı diyorlar..
— O çakmadı amma, halk işi çaktı!

Çifte Keramet

Gazel değil, destan gerek!

Bunca yıllar toplanıp noksân noksân üstüne
Hâsıl olmuştur bugün buhrân buhrân üstüne

Halk mezbûhane cengetmektedir buhrân ile
Bir aceb ṣalhânedir dükkân dükkân üstüne

Çiğniyen yalnız husûsîler umûmîler değil
Caddeler akşam sabâh insân insân üstüne

Başka bir dildâra dil bağlar birinden kurtulan
Bir değil bin bir değil cânân cânân üstüne

Cân ü dil baştan nasıl çıkmaz görüp dilberleri
Yol keser sâatta bir şeytân şeytân üstüne

Anlıyan kimdir, soran kim bunların esrârını
Devrilip gitmektedir vicdân vicdân üstüne

Boş zaman buldukça hâmenden Ozan kan damlasın
Başbakan hakkında yaz destân destân üstüne

AKILLI OZAN

Söz milletin

Ömrümüzü veririz halkın emrinde sâde,
Bizi ancak sevkeder ondan gelen irâde.

Uyumuşuz yaslanıp pervazına bunca yıl;
Vâkıâ garbe karşı penceremiz küşâde!

Aşmış uçakla dünyâ tekâmül yollarından;
Biz yâ deve sırtında gitmişiz, yâ piyâde.

Vaz'ı hamil demidir mâderi hürriyetin;
Beklemiştik bugünü bir asırdan ziyâde.

Uyanık hemşîreler, hâzik hekimler gerek;
Böyle nevzâda uymaz eski «fenni velâde»!

Bıktı hizmetkârını dinlemekten efendi;
Çektiği derdi bizzât edecek halk ifâde.

Celâl Bayar konuşur hak âşıklar misâli;
Ozan yazar mâniler, okur Köprülüzâde.

DELİ OZAN

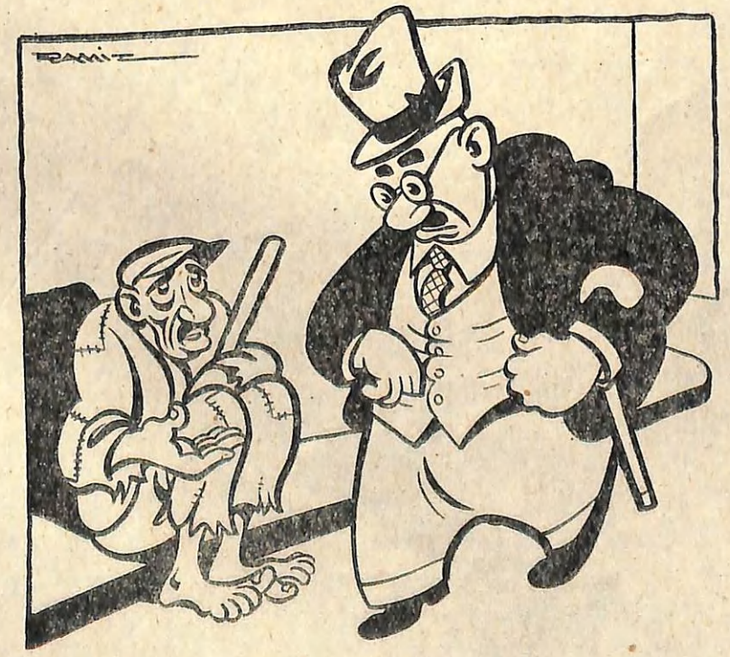

— *Bozuğum yok..*

— *Buna da şükür bayım, bu zamanda bozuğu olmayana rastlamak az şey mi?!*

Kim okur, kim dinler!

HASAN SAKA VE KURBANLAR

Nizamettin Nazif, bayramda bir «Kurban Bayram» (?) gazetesi çıkardı. Bu gazetede, Saka'nın seyahat ettiği havalinin tren yollarında kurbanlar kesildiği yazıldı. ,

Halk Partisi, şeker bayramında şekerleri kendine mal ettiydi. Kurban derilerini Hava Kurumunun toplamasına imrenmiş olacak galiba ki, bu sefer halkın kestiği kurbanlara sahip çıkıyor!

KEL BAŞA ŞİMŞİR TARAK !

Hani, babaların eski paltolarını bozup çocuklara pantalon yaparak yavruları sevindirirler ya... Ankaradaki Sergi Binasını bozup Opera Binası yaparak sanat severleri sevindirmişlerdi. Şimdi işittik. Bilmem doğru, bilmem yalan... Bu, bozmadan yapılan operada, müzisyenlerin oturup çalacakları yer yirmi üç kişilikmiş! Bütün dünya operalarında değil, operetlerinde bile yirmi üçten fazla müzisyenin çaldığını herkes bilir. Ama, bizim sanat dâhileri bunun şimdi farkına varmışlar. Orkestra yerini genişletmek için bir kaç sıra koltuk kaldırıp altını kazıyorlarmış. Sanatkâr yetiştirmeğe heveslenenler bari şimşir tarak yapmasını da öğrenseler!

DİLLİ DÜDÜK

— *Bu kaçıklar nerede tamir ediliyor?*
— *Bakırköyünde bayan!*

— *Elinde bir kaç top sakla.*
— *Neden?*
— *Atarız be!*

Betarz-ı kudemâ

Oluyor

Şimdi canbâz oluyor olanın sâzı nağam-sâz oluyor
Âlem-i tâlii gittikçe ser-efrâz oluyor
Bu nasıl devr-i musîbet ki aman Yarabbi
Cevredenler sevilip mazhar-ı îzâz oluyor
Bir kanatsız kelebekten bile âciz birisi
(Fırka-i Halk)a duhûl etti mi şehbâz oluyor
Pire addetmededirler (Bayar) ördek vursa
(Uran) ın vurduğu bir serçe fakat kaaz oluyor
Böreğinden yese herhangi bakan, başbakanın
Mutlaka aşka gelip safsata-perdâz oluyor
Hele bir ,bindi mi kırk bin liralık bir otoya
Koca çamlar deviren bir deli poyrâz oluyor
Nidelim, hey tosunum, gayri o (naylon) tarağı
Başımız gitgide ziraki bizim dâz oluyor
Neye bilmem ki siyâsetle biraz uğraşanın
Gûşü duymâz oluyor, dîdesi doymâz oluyor
Vatanın derdine dermânı acep kim bulacak
Fitne mikropları günden güne ser-bâz oluyor
Çeşme-i (Fırka-i Millet)den içen bir katra
Zannedip kendini külhanda küfürbâz oluyor
(Bayur)un kalmadı cırcır böceğinden farkı
Mir-i (Ken'ân) ise baykuşla hem-âvâz oluyor
Bu meseldir: kimi insâna davul az biledir
Kimi insâna fakat sivrisinek sâz oluyor
(Tekel)in kibritidir şimdi benim eğlencem
Vâkıâ yanmıyor ammâ fişek-endâz oluyor
Lâkin üç, beş tek atan bâde-i berbâdından
Kaçırıp aklını mecnûn ile hem-tâz oluyor
(Erişirgil) yalasın avcını, her kes zira
Terkedip bâdeyi esrâr ile demsâz oluyor
Fahr et, ey (Râsıd)ı şair, kalemin gittikçe
Daha mâhir, daha sâhir, daha mümtâz oluyor.

RÂSID

— *Haydi, uzun etme, seni ömrünün sonuna kadar devam edecek bir işe koydum.*
— *Allah ömürler versin bayım, Kızkulesine bekçi mi yaptınız?*
— *Yok canım, Üniversite inşaatına memur ettim!*

Seçimler ve Sandıklar..

İncelemelere oturduğum semtten başlamak doğru değildi. Ne kadar yüzümü değiştirsem belki anlıyanlar olurdu. Bu düşünce ile büsbütün aykırı bir istikamet tutarak «Zurnacı Mustafa Paşa» semtine geldim. Sandık Osmanlı tarihinde 24 saat sadrazamlık eden bu ehl-i-keyf adamın türbesinin avlusunda duruyordu. İçeriye uzandım; kimse yoktu. Kuvvetlice öksürdüm.. Türbenin göze görünmiyen bir yerinden bir ses geldi:

— Kim o?

— Yabancı değil... Görüşmek istiyorum.

Bir takunya sesi işittim. Biraz sonra kolları sıvalı, omuzlarında mendil, gözlüklü bir zat geldi.

— Sandık emini?

— Bendenizim efendim. Arkadaşların canları sıkıldı.. Kahveye gittiler. Ben de hazır şadırvandan abdestimi alayım... Camide sabah namazını kazaen eda edeyim... dedim. Rey mi vereceksiniz?

— Hayır... Fakat iştirak nisbetini anlamağa geldim de...

— Sabahtanberi kimse yok... Nazifin kahvesindeler.. Sakın ötekine gitmeyin... Demokratmış!

Oradan münasip bir mazeret uydurarak ayrıldım. «Zülfikar Ağa» daki sandığa gittim. Burada heyetten biri (Monte Kristo) yu okuyor, diğerleri merakla dinliyorlar... Uç tarafta oturan bir zat da iki elini karnının üstüne kavuşturmuş, boynunu bir tarafa eğmiş, horul horul uyuyordu. Dindiyenlerden biri beni görünce:

—Biraz sabredin. Şu sahifeyi bitirsin... Bakalım «Edmon Dantes» rahip Farya ile nasıl buluşacak?

dedi. Bekler gibi yaptım; yavaşça sıvıştım.

Sandıkların en dikkati celbedeni «Tomrukçu Ali» mahallesindeki idi. Sandık başındakiler bir gazetenin üzerine kapanmışlardı. Kendi kendime «Ehemmiyetli bir makale olacak!» dedim. İçlerinden birisi:

— Buldum... dedi. Uskumru.

Diğerleri itiraz ettiler.

—Nadir balık... diyor. Uskumru nadir mi?

Bir diğeri :

— Pisi, dedi.

Hep birden bağrıştılar:

— Yedi harf olacak.

Dayanamadım.

— **Levrek!**

der demez hep birden:

— Tamam! dediler. Ondan sonra bir de yukarıdan aşağı bir kelime var... Şunu da bulabilir misiniz?

Gazeteyi önüme çektim. Bir iki saat bulmaca ile vakit geçirdik. O da bitti. Biraz da dereden tepeden bahis açıldı.

Nihayet birbirimize veda ederek ayrıldık. Eve gelirken, kahvelere, sokaklara baktım, her taraf hıncahınç doluydu. Boş olan yerler sandıklarla sandık başlarıydı!

Köylü kadın — A kızım, kendini mademki bana benzetecektin, bari ayaklarından değil, başından başlasaydın!

— Bir yatak arıyorum..
— Ankara için mi?
— Hayır, beklemek için!

Avukat — Niçin yaptın bu işi? Bak lekelendin..
Sanık — Aldırma be avukat efendi.. Beni de temizlerler!

Bana göre

Balonlu melekler..

Yazan :
Hamdi VAROĞLU

Salgının her türlüsü fenadır. Moda salgını, bazan tehlikeli bir hastalık salgını kadar zararlı oluyor.

Epey sene evvel, yine galiba Amerikadan ipini koparıp bütün dünyaya yayılan yoyo'yu hatırlarsınız. Evlerimizin içi, sokaklar, hattâ çalışma yerleri, yazıhaneler, daireler bile yoyodan geçilmez bir hale geldi idi. En uzun ipli yoyoyu en maharetli şekilde doldurup boşaltan, Olimpiyatta dünya şampiyonluğu almış gibi parmakla gösteriliyordu. Masum bir eğlence idi; ama, doğrusu, saçlı sakallı adamların elinde biraz aykırı duruyordu. İnsan, ipinden boşanıp ileri fırlıyan, sonra tekrar ipine sarılıp bürülen bu tahta makarayı, koskoca adamların, büyük bir dikkat ve itina ile idare etmeğe uğraştıklarını gördükçe: «Hanimiş benim oğlum! Ağğucuk!» diyeceği, altına sübek tutacağı, ağzına biberon vereceği, yahut da eline maşa ile vurup ağzına biber süreceği geliyordu.

Şimdi, keza Amerikadan fırlama bir salgın daha var. Çiklet salgını.

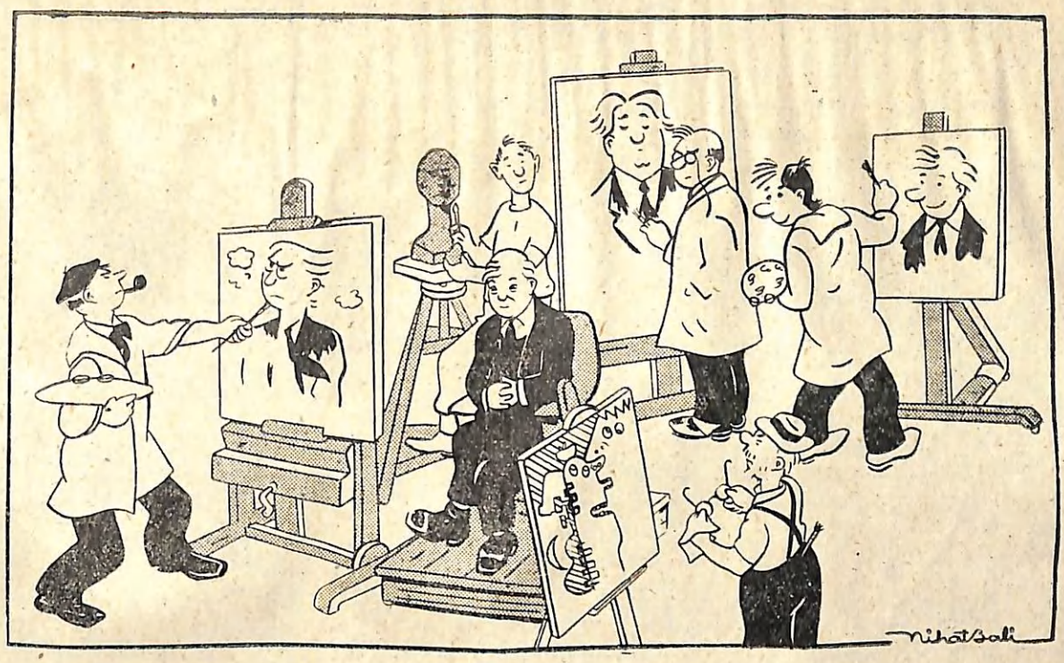

— *Suratın iyi mi?*
— *Ressamına göre!*

— *Oy bacım, bu da nesi?*
— *Sokak süpürgesi..*
— *Ya başındaki?*
— *Sapı!*

Geçenlerde başka bir yerde yazdığım yazıya, bu salgını müdafaa eden bir cevap almamış olsaydım, ayni bahse avdet etmiyecektim. Bu cevapta, çikletin, türlü faydalarından bahsedildikten sonra, son derece sıhhî olduğu söyleniyor. Sakız çiğnemek gayet sıhhî imiş, evvelâ hazmı kolaylaştırırmış. Saniyen dişlere faydası varmış, âdeta diş ilâcı gibi bir temizleme vasıtası imiş. Salisen, diş etlerini kuvvetlendirir, diş etlerindeki hastalıkları giderirmiş.

Kimse inkâr edemez ki, çiklet salgını başlıyalıberi, yani birkaç aydır, İstanbul sokakları, bir alay mahalle çocuğunun istilâsına uğramışa döndü.

Erkeklerde bile rastlanıyor. Ama tek, tük. Fakat kadınlar, hafazanallah! Çocuğundan büyüğüne kadar, kenarın dilberinden sosyetede mevkii olanına kadar, gencinden yaşlısına kadar kadınların yüzde sekseni çiklet salgınına yakalanmış.

Çiğnesinler, âfiyet şeker olsun. Olsun ama, ah nasıl anlatayım, çirkinleşiyorlar, ona yanıyorum.

Bir şey çiğnemekle meşgul ağız, (çiğnememekle meşgul) ağızdan daha çirkindir. Çiklet salgınına yakalanmış bayanlara bir tavsiyem var. Ufacık, derhal yapılması mümkün, hem de bedava bir tecrübe. Beş dakikada bir yüzünü görmezseniz rahat edemediğiniz vefakâr dostunuz aynayı elinize alın. Ağzınıza çikletinizi atın, çiğnemeğe başlayın. Dudaklarınızın arasında, o sizlere has çiklet şampiyonu maharetiyle pufff! diye şişirin. Sonra, hani tramvayda, vapurda, trende, yolda, iskelede, noterde, tapu dairesinde, postahanede, lokantada, gazinoda, her yerde yaptığınız gibi pattadak patlatın. Onu çiğnerken, dudaklarınızın yaptığı hareketi, şişirirken çikletin yüzünüze verdiği ifadeyi, patladığı zaman etrafa saçılan dahmeleri yalayışınızı beğenirseniz, çikletinizi çiğnemeye devam edebilirsiniz. Demek ki kendinize bunu yakıştırdınız, diyecek yok!

Ah bu kadınlar! Bilmezler ki, erkeklerin kendilerine iptilâsı, hep elden kaçacak, uçup gidiverecek birer melek gibi görünmelerindendir. Tabiat, onların omuz gerilerine, âdeta gözle görülemiyen birer kanat takmıştır. Bu kanatları, erkek gözleri his yoliyle görür. Sahiplerini ,hep, ha uçtu, ha uçacak sanır.

Ama çiklet, aman efendim o çiklet yok mu, işte o sizleri birer balonlu melek yapıyor. Balonunuz dudağınızın ucunda şiştiği zaman, gökten yere o balonla inmiş gibisiniz. Balon patlar patlamaz da, ne kanadınız kalıyor, ne de tekrar havalanacak başka vasıtanız. Melekken, bizceleyin insan oluyorsunuz.

Beni dinleyin de, vazgeçin bu sevdadan!

Çömezin Röportajları:
120 Seçimde Ne Attılar ?

Çizen: RAMİZ

— Müstakiller ne attı?
— Zar attı!

— Meb'us olanlar ne attı?
— Göbek attı!

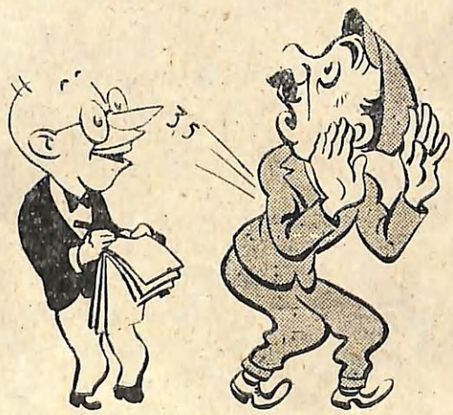

— Halk Partisi ne attı?
— Üç buçuk attı!

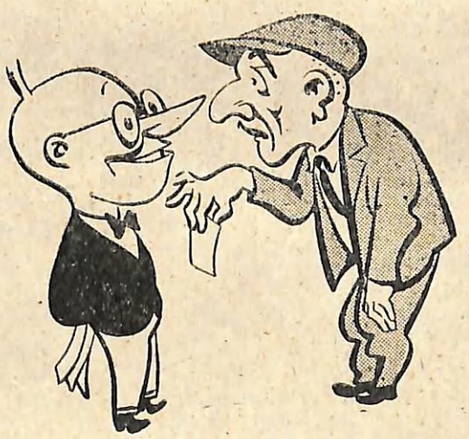

— Oyunu farketmiyenler ne attı?
— Oy attı!

— Propagandacılar ne attı?
— Palavra attı!

— Kazanamıyanlar ne attı?
— Şafak attı!

— Demokratlar ne attı?
— Kahkaha attı!

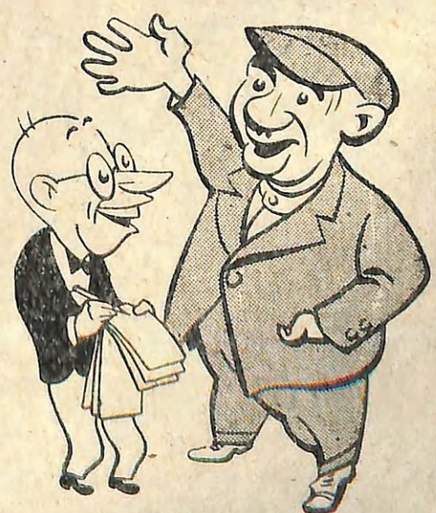

— Millet Partisi ne attı?
— Lâf attı!

Hikâye

Düello

Yazan
HAVA

Konuşacak başka mevzu bulamadığımızdan mıdır nedir, o gece bir düello bahsi açılmıştı. Tarihteki meşhur düellolardan konuşuluyordu. Düelloya yüzde doksan kadın parmağının sebebiyet verdiğini söyliyen birisine, bizim Palavra Fuat:

— Öyledir ,dedi, yüzde doksan değil, hattâ yüzde doksan dokuz nisbetinde.. Kendi başımdan bir düello vakası geçti de biliyorum...

Her zamanki gibi, dinliyenleri meraka düşürmek için bir lâhza sustu, hepimizin yüzüne ayrı ayrı baktı, sonra yine her zamanki gibi, daha kimse bir şey sormadan anlattı:

— Gönül işlerinde toy olduğum devire ait bir hikâyedir, bu. Bir aralık, doktorlar bana verem teşhisi koymuşlardı. O zaman, babalık fırını has çıkartıyor. Annem üstüme titriyor. Kendi paranı başka memlekette harcamak için kaçakçılık etmeğe filân da hacet yok. Cebime bir sürü altın doldurdular, pasaportumu elime verdiler, beni İsviçreye yolladılar.

Şimdi adını hatırlıyamadığım bir sanatoryom. Bütün dünyanın karlarını bir araya toplamış, Güneşin en parlak tarafını kesip semasına yapıştırmış, rüzgârların en tatlısını kendisine ayırmak için icat ettiği tertibatı sınırına yerleştirmiş gibi bir yer. Yani sizin anlıyacağınız, bir yeryüzü cenneti. Sonra bu cennetin güzelliğini tamamlıyan bir de huri!

İşte bütün mesele oradan çıktı. Huri, ben sanatoryoma gelmeden epey önce oraya yerleşmişe benziyordu. Hasta demek için elli tane şahit isterdi. Yüzünün gül yaprağı kadar narin cildi, o kadar pembe beyazdı, vücudü o kadar zinde, gözleri öyle ışıl ışıldı ki, sanatoryom idaresinin, bu kızı, kendisine canlı reklâm diye orada ücretle kullandığına hükmedeceğim geldi.

Baba kızdılar. Hastaların, gözlerine siyah gözlükler takıp, karlı dağların karşısında, şezlonglara uzanarak, bir saat güneş banyosu yaptıkları taraçada onları ilk gördüğüm gün, kıza deli gibi âşık olmuştum. Babası, elli yaşında kadar gözüküyordu. Hasta olan galiba o idi. Her sabah, kol kola, taraçaya çıkıyorlar, portatif şezlonglarına yan yana uzanıyorlar, siyah gözlüklerle örtülü gözlerini, güneşten pırıl pırıl yanan karşıki karlı dağa dikiyorlar, bir saat susuyorlardı. Sonra, günün muhtelif saatlerinde, öğle yemeğinde, öğleden sonraki banyo saatinde, akşam kahvaltısında, akşam yemeğinde, baba-kızı yine görüyordum.

Hiç kimsenin birbiriyle meşgul olmadığı, herkesin kendi derdiyle uğraştığı bu sanatoryomda, ben, gözlerimi bu hakikaten çok güzel kızdan ayıramaz olmuştum. Gece gündüz aklım ondaydı. Babasiyle, ara sıra tek tük kelimelerle konuşurken kırılıp dökülüşleri, yanaklarında çiçekler gibi derin gamzeler açılarak gülüşleri, kirpiklerini kaldırdıkça bir çift mavi güneş doğar gibi yüzünü bir kat daha aydınlatan iri gözlerinin bakışları başımı döndürüyordu.

Israrlı alâkamın, nihayet onun gözünden kaçmadığını gördüm. Bakışlarıma, çekingen, fakat mânâlı, kaçamaklı ve utangaç bakışlarla mukabele ettiğini gördüğüm gün, hastabakıcıya, şaşkınlığımdan bir lira bahşiş vermişim.

Ateş, git gide bacayı sarıyordu. Bakışlarımız sıklaştı. Bir sırasına getirip kendimi bu baba kıza prezante ettirmek için çareler arıyordum. Hastalarla, caniyle uğraşanlarla dolu olan bu yerde, bu iş pek zordu. Üstelik, aşkiyle yanıp tutuşmağa başladığı n güzel kızı, babasından ayrı olarak bir dakika yalnız görmeğe imkân yoktu. Adamın abus suratı aksi aksi bakışları da buna inzimam edince, mesele büsbütün kötüleşiyordu.

Günler geçiyordu. Her geçen gün, benim içimdeki ateşi biraz daha tutuşturuyordu. Böyle giderse, her şeyi göze alıp, damdan düşercesine kendi kendimi tanıtacak, hattâ icabederse, kızı babasından Allahın emriyle istiyecektim.

Nihayet, başka bir çare düşündüm. Bir mektup yazdım. Dört sahife dolusu bir aşk mektubu. Tabiî, Fransızca. Aşkımı bu mektupta o şekilde anlattım ki, dikkatini çektiğime emin olduğum kızın muvafakat cevabı vermemesine imkân yoktu. Bir yolunu buldum, bu aşk mektubunu kıza ulaştırdım. Yolunu buldum dedimse, hastabakıcının avucuna bir sarı lira daha sıkıştırdım. Malûm ya, para, maymuncuk gibi bir şeydir, İsviçre kilitlerini bile açar..

Ertesi sabahı nasıl ettiğimi bilmiyorum. Erkenden odanın kapısı vuruldu. Açtım. Başka bir hastabakıcı, elinde bir zarfla içeri girdi. Yüreğim çarpa çarpa zarfı yırttım. İçinden dört satırlık bir pusla çıktı. Okudum. Sanatoryom binası olduğu gibi beynime indi zannettim. Puslada şunlar yazılıydı: «Mösyö. Karıma yazdığınız mektubu beraber okuduk. Burada, daha başka işlerimiz olduğu için karım, verdiğiniz randevuya gelemiyeceğini size esefle bildirmemi benden rica etti. Bu sabah siyestinden itibaren sizinle karşılaşmıyacağımızı ümit ederiz.»

Derhal pılıyı pırtıyı topladım, hesabımı gördüm, sanatoryomdan ayrıldım.

Palavra Fuat, sustu. Hikâyenin arkası gelmediğini görünce sorduk:

— E? Düello?

— Ne düellosu?

— Canım, başımdan geçen düello vakası dedindi ya!

— Bir saattir anlattığımız neydi? Bundan iyi düello vakası mı olur? Ya herif beni böyle nezaketle kovacağı yerde düelloya çağırıverseydi ne olacaktı? Korkusu yanıma kaldı ya, sen ona bak!

YÜZBİNLER HARCANARAK MEYDANA ÇIKARILAN EMİNÖNÜ BAYRAM YERİNDE:

Çocuk — Anne, beni de onlar gibi atlıkarıncaya bindir..
Anne — Yavrum, onlar atlıkarıncaya değil, tramvaya binecekler!

FIKRALAR

NEZAKET

Nezaketin insana ne kadar faydalı bir şey olduğundan söz açılmıştı.

Herkes fikrini söylüyordu.

Yalnız Meşhedi itiraz etti:

— Zannetmem. Özümün babası bu yüzden ölmüştür.

— Nasıl? diye hayret ettiler.

Meşhedi anlattı:

— Bizim peder dalgıç idi. Bir gün denize girmiş, bir deniz kızı görmüş. Selâm vermek için serpuşunu çıkarmış, öbür dünyayı boylamış...

YAVRU !

Kenan Sarıer, gazetede okuduğu bir şeyi refikasına naklediyordu:

— Ana sütiyle beslenen bir yavru üç günde on beş kilo alırmış!

Kadın şaşırdı:

— Nasıl şey o öyle! Ne yavrusuymuş bu?

— At yavrusu!

PLÂK

Hikmet Münir, spikerdir ama, musikiye de meraklıdır. Ondan bahsedilirken Ses Tiyatrosundan İhsan Balkır:

— Evinde tam bin beş yüz plâk var, dedi.

Dinliyenlerden biri hayret etti:

— Yok canım! Peki, bu kadar plâğı nasıl çalabiliyor?

İhsan Balkır cevap verdi:

— Çalmıyor, parasiyle alıyor!

DEĞMEZ !

Bir arkadaşı bundan on sene evvel diş hekimi Âdem Nezihiden beş lira borç almıştı. Geçen gün nihayet vermeye karar verdi:

— Al, senden aldığım beş lira, diye uzattı.

Âdem Nezihi, parayı elinin tersiyle itti:

— İstemem, birader. Verme! Senin hakkında on senedir edindiğim kanaati beş liraya değiştiremem...

DEHŞET !

Bekârlar arasından biri eksilmişti. Ondan bahsederlerken:

— Haberiniz var mı, bizim Ahmet düğün akşamı müthiş bir gece geçirmiş, diyorlardı.

E.T.T. Teftiş ve Kontrol Reisi Salâhattin Köseoğlu başını salladı:,

— Evet, biliyorum. Karısını gördüm!

MENŞE'

Kemal Salih Sel arkadaşına sordu:

— Sizin oğlan futbol oynamasını bilir mi?

Arkadaşı cevap verdi:

— Hayır, birader! Küfretmesini sinemada öğrenmiş...

PARASIZ OLMAZ !

Kadın, perdedeki aşk sahnesini göstererek:

— Bak, kocacığım, dedi, sen de beni böyle öpsene!

Adam karanlıkta göz kırptı:

— Olur... dedi. Fakat artiste verilen parayı bana da verecek biri var mı?

MODA DÜŞKÜNLERİ

Paris seyahatinden dönen Muzaffer Ramazanoğlu oradaki sefaleti anlatıyordu:

— Düşünün; lükse, şatafata o kadar düşkün olan Fransız kadını ayağına giyecek ipek çorap bulamıyor!

Dinliyenlerden İffet Oruz:

— E, düşmez, kalkmaz bir Allah, dedi. Şimdi de ipek çorap giyme sırası başka milletlerin kadınlarına geldi.

Ramazanoğlu güldü:

— Yanılıyorsunuz, dedi. Paris kadınları ipek çorap giymezlerse, moda değil diye, hiç bir millet giymez...

YANLIŞ KAPI

Aktör Behzat Butak, dalgınlığiyle meşhurdur. Geçen gün doktoruna telefon etmek niyetiyle, bir arkadaşının numarasını çevirdi:

— Merhaba doktor bey! Ben Behzat Butak! dedi.

Arkadaşı onun yanlışlığını anlamıştı:

— Ben doktor bey değilim, Muhittin Sadak'ım, dedi.

Behzat şaşırdı:

— Allah, Allah! Senin doktorda ne işin var!

GÜREŞ

Kalabalık bir salonda dansediliyordu. Seyredenlerden biri hayretle Bayan Macide Birseç'e döndü:

— Bu ne biçim dans! dedi. Güreşten farkı yok!

Macide Birseç cevap verdi:

— Farkı var! Güreşte bazı yerlerden tutmak yasaktır!

HİKÂYE

Milletvekillerimizden Agâh Sırrı Levend edebiyata meraklıdır. Geçen gün, yazı yazan bir arkadaşına sordu:

— Ne o? Ne yazıyorsun yine? Şiir mi?

Arkadaşı cevap verdi:

— Hayır, hikâye.

— Neye dair?

— Bir adamın karısı geceleri kocasının ceplerini karıştırıyor. Adam bunu öğrenince mahkemeye müracaat ediyor. Karısından boşanma kararı alıyor. Nasıl?

—Güzel. Nerede neşredeceksin?

— Neşredecek değilim! Cebimde taşıyacağım!

SAYI 120

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

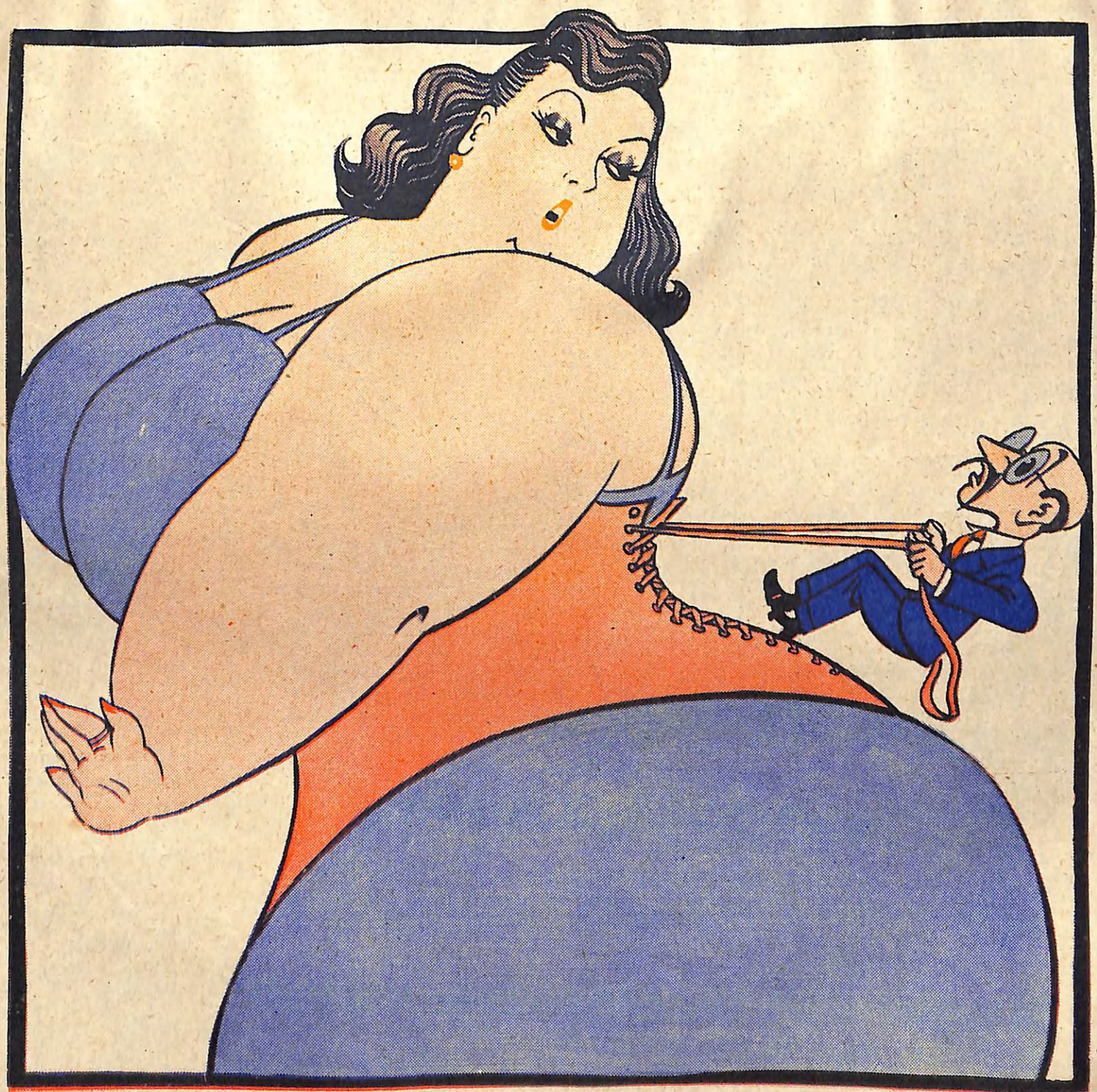

— *Kocacığım, o kadar çok sıkıştırıyorsun ki tam Maliye Bakanı olacak adamsın!*

T. T. POSTASI

Tavşanlı İlk Okul: 41.

S — Sayın Tombul Teyzeciğim,

Ablamın biraz acar olmasına rağmen benim zayıflıktan kemiklerim görünüyor. Ablam gibi olmak için yemeklere ondan evvel başlayıp fazla yiyorum. Hiç fayda etmiyor. Annem ve babam da bana diyorlar. Tavsiyenizi beklerim Teyzeciğim.

C — Yavrucuğum,

Benim de senin kadarken kemiklerim sayılırdı. Hattâ mektepte hesap dersini benim vücudümde öğretirlerdi. Sonradan arkadaşlarıma inat çok yedim. Çok uyudum. İşte böyle biraz tombullaştım.